

No acato l'Estat, república catalana ara!

«Ara cal fer allò que tocava fer fa dies però Puigdemont i el seu voltant han anat allargant i allargant fins a avui mateix» | «Sols el poble salva el poble i només sortint al carrer aturarem el cop d'estat de l'Estat, igual que vam fer el 1936, igual que hem fet cada cop que el poder absolut ens ha volgut negar com a poble o com a persones»

Assistents a la concentració d'avui reclamant la proclamació immediata de la república | Twitter ANC

Avui, dissabte 21 d'octubre, Mariano Rajoy, el curt, ha anunciat la prohibició de l'autogovern catalunyès a partir de l'article 155 de la Constitució Espanyola, un text aprovat mentre hi havia presos polítics, partits polítics prohibits i l'exèrcit apuntant i disparant a matar. Avui, amb presos polítics (més de dos), partits polítics prohibits (i més que n'hi haurà) i pegant encara sense matar, Mariano ha aprovat fer desaparèixer el poderet catalunyès per tornar a l'Estat allò que, segons ell i els seus, és seu i mai no haurien d'haver perdut. Alguns no hem oblidat què deia Alianza Popular, el partir d'on ve el PP, el 1979, més que res perquè tenim hemeroteca.

Avui sí que tenim el cop d'estat amb totes les lletres i aquesta negació que ha fet el Gobierno de l'Estat del seu propi ordre via aplicació d'un article excepcional per tal de fer coses excepcionals és la mostra més clara que l'autodeterminació de Catalunya és en marxa i no només estan preocupats a la banda de l'Estat sinó que ja no saben què fer per aturar-la. Parlo, és clar, no de Turquia sinó de l'Estat espanyol de sempre, aquell que només accepta el teatre democràtic si qui hi mana té total impunitat i alhora, és clar, poder total.

A la decisió de Rajoy li han donat suport la dreta extrema del seu PP, el partit amb més imputats d'Europa i artífex, també, de la no existència d'extrema dreta al Parlament espanyol via absorció i incorporació a les seves llistes; els neofalangistes de Ciutadans modernitzats via Ibex-35; i els del PSOE (i la seva franquícia del PSC), sense comentaris perquè em tancarien abans d'hora. A cap

d'ells els tornarem a tractar ni a parlar amb cap mena de normalitat, perquè avui han trencat el darrer mirall on pentinar-se. Parlo dels dirigents, és clar, no de la gent normal amb qui sempre tindrem abraçades, petons i xerrades per tenir i compartir. Perquè la nostra consigna continua essent que cal tota la ràbia contra els amos i els seus còmplices i estimació profunda per a tota la gent, pensin el que pensin i diguin el que diguin sempre que no facin mal.

Molta gent es pregunta què hem de fer ara? Què podem fer ara si ja no tenim autonomia ni cap atribució? I ara què, doncs? La situació és greu però no s'escapa de cap de les previstes i suposades. Ara cal fer allò que tocava fer fa dies però Puigdemont i el seu voltant han anat allargant i allargant fins a avui mateix. Tenim un mandat democràtic emanat de l'1 d'octubre i aquest mandat ens porta a proclamar la república catalana. Per tant, cal proclamar la independència de la Catalunya espanyola, apel·lar a la comunitat internacional, resistir amb la no violència i alhora endegar el procés constituent. Perquè la independència ha d'anar acompanyada del procés que, a partir de la participació i la decisió de totes i tots, configurarà, tal com toca a un país del segle XXI, quines seran les nostres regles del joc bàsiques. Sense por i sense aturar-nos.

És clar, també, que allò que anomenaven «xoc de trens» és aquí. És avui i aquí, i és evident que caldrà triar quina legalitat passem a legitimar, si l'emanada de processos més o menys participatius (mai tal com serien si qui decidís fos tothom, cal tenir-ho en compte) però amb voluntat que una part important de la població hi pugui dir la seva, o la dictada per set mascles que eren part del poder que volien perpetuar i van escriure immutable a qualsevol canvi que vingués des de baix. Avui, més que mai, la tria ens situa aquí o a l'altre costat de la barricada, amb la porta oberta o amb el castell clos. Jo, com a conseller de l'Ajuntament de Tarragona per la Candidatura d'Unitat Popular, trio les normes emanades del Parlament de Catalunya. I evidentment, no les accepto al cent per cent amb els ulls tapats, perquè qualsevol legalitat és feta per ser posada en dubte. Però trio aquestes perquè em posiciono enfront de les normes estatals que avui neguen absolutament aquest tros dels Països Catalans i ens passen a tractar com una colònia, unes lleis que són altrament immutables i escrites al servei dels amos de sempre.

És per tot això que afirmo que no acato el cop d'estat a l'estat de Rajoy. És per això que no acato el renovat Decret de Nova Planta del tripartit PP-Cs-PSOE i no acato l'obligació de desaparèixer que l'Estat espanyol ha decretat avui sobre Catalunya. No acato la falsa normalitat que l'Estat pretenia pel 12 de setembre el 1714 o pel 22 d'octubre el 2017. Sols el poble salva el poble i només sortint al carrer aturarem el cop d'estat de l'Estat, igual que vam fer el 1936, igual que hem fet cada cop que el poder absolut ens ha volgut negar com a poble o com a persones. Visca la terra i visca el poble!!! No passaran!